

דעם

מסורת הש"ס

[נקמן יד.] (ג) [מזר ד:]
 ש.] (ג) ערכין כט. [מזר
 ע"ש.] (ד) [תוספתא
 א.] (ה) [לעיל יא:] ושם
 [מן.] (ו) [לעיל יא:] ושם
 [מן.] (ז) [תוספתא פ"א,]
 [לעיל י:] (ט) [מזר כא.],
 [ע"י ש"ס.] (י) [לעיל
 ג.] (ט) ע"י מ"ל פ"א מהל'
 ע"י הל' י"ז ד"ה דה"ש
 ויחזיקו י"ח ע"י ט"ס ו"ש
 ונראה דה"ג וליחזיקו
 אוכל ק"ל לה"ש ש"י דה"י
 ו לחזיקו שואכל ק"ל וכמו
 ש"ש שלא אוכל ק"ל דשרי
 מלעיל ותשעמא וי"ב ע"ש.

הגהות הב"ח

[illegible]

פירוש הרא"ש

[illegible]

קוק להביאם בעל כרחו לא
י"ל רבותא דרבנן דאפי' ב
קרנן שאוכל לך אומר.
י הקרנן שאוכל לך מותר
פירש טעמא: קונם פי מר
י ליה בין אימרא לכאי
טיה נמי הכא אע"ג דלא
במשים לר' יהודה באומר
ל דלא פריך ממנתי דנפ'

ואמר זה כזה. וזהו קא מיעלגי מר
היתר קא מתפסין לאחר זריקת דמ
י ידור בדבר הגדול. הוי נדר ואסור ל
ממילא מתסר: **אמר קרא לה** לה
הוא אסור (א) ולגבוה הוא מתפסו
מי צנדר א"פ שהוא אסור צל נדר
הגון צנדר: **מרבזה** **הוי חטאת ואשם**.
הוא מתפסין מפני שהוא מתפסין
צנדר א"פ דעל חטא צאין ולא משום
הוא א"פ הוי מתפסין שאומר הרי
לחטאתי ולאשמי אבל צבור אינו
מתפסין כלל שמעמי אמו (א) קדש
נצמו: **מי לא מקדיש ליה**. אם לא
תקדישו מי לא מקדיש צלחו הכי
משום הוי לא חשיב (א) כלל כי
מתפסין ליה צנדר אבל חטאת ואשם
א מקדיש לעולם אי לא מקדיש להו:
והן שאוכל לך אסור. דכי אמר
לאימרא שאוכל לך דמי כמאן דאמר
לאסר עלי מה שאוכל לך אבל אמר
לאימרא לא אוכל לך מותר דמשמע
אבל אם אוכל לך לא יהא כאימרא
מותר: **מאן שמעין ליה דלא שאני**
בין אימרא לאימרא כאימרא.
ויכולן שאוכל לך אסור: **ר"מ היא**.
פליגי עליה דר"י דאי ר"י לית ליה
אימרא דאמר (א) האומר ירושלים לא
אמר כלום: **ובו לא אוכל לך מותרין**.
ופילו אמר לאימרא לא אוכל לך:
א קשיא הא דאמר לאימרא. **מתני**
תנן לקמן (א) וכו' דאמר לאימרא
א אוכל לך דהיינו לקדש דמשמע
קרבן יא לפיכך לא אוכל לך וצרימא
תקמי מותר תריץ לה הכי דאמר לא
אימרא לא אוכל לך הא אם אוכל
לך יא כאימרא דהיינו מכלל לאו
ון ולהי מותר לר"מ לית ליה מכלל
או (ה): **בתני** **האומר עולה**.
הא שאוכל לך או מנחה כו' אסור:
הא יאודה **מסיר**. דלא אמר כעולה
וע"פ: **גב' סמא** **תנא כרבי**
מאיר **דלא שאני ליה בין אימרא**
לאימרא. דאסר היכא דאמר ירושלים
מאן דאמר כירושלים ולהכי אסור
יכא דאמר קרבן כהיכא דאמר
קרבן: **אי רבי מאיר היא**. רישא
תמי קרבן שאוכל לך אסור:
ההניא מודים חכמים לרבי יאודה.
היינו רבי מאיר דפליגי עליה: **שלא**
דר זה אלף צהיי קרבן. דכי אמר הא

קרנן שאוכל לך משמע כמאל דאמר חיי קרנן
מילתא דכי אמר קרנן בלא למ"ד
קרנן יהא לפיכך לא אוכל לך. וה"ה
הדי הני דרישא דליתא הקרנן כקרנן
סוסור אלמ לא אוכל שרי וכדכתיב
וחריתא קשיא נמי דרייתא אמנתי"ל

זעיקרן ממתים ומר סב
 : אמר קרא כי ידור נדר
 פוקי צבור דזכר האסור (ו)
 יס דבר האסור. דכל דבר
 אדמחית בשר בכור (ו)
 גביה ואמר זה כזה
 עלמא לפני זריקת דב
 אמר קרא יכי ידור (ו)
 לאפוקי בכור דדבר ה
 אמר קרא ילה' לרבנ
 דשרי לה' מאי עבד ל
 בחטאת ואשם ומה
 ואשם ולהוציא את הב
 ואשם שהוא מתפס
 הבכור שהוא קדוש כ
 בכור נמי מתפסו בנד
 רבי אמרו זמני לנו
 שמצוה להקדישו שנא
 דשרי כי לא מקדיש
 כאימרא כדירים: תנ
 כאימרא דירים לדירי
 כעצים אישים לאישי
 כמזבח היכל להיכל כה
 כירושלים כולן שאוכל
 מותר מאן שמעינן ליה
 לאימרא כאימרא ר
 סיפא וכולן לא או
 לקרבן לא אוכל
 ואמר רבי אבא געש
 לפיכך לא אוכל לך
 לא (ו) לאימרא ה
 מתני' : האומר קרב
 תודה שלמים שאני
 יהודה מתיר הקרבן כ
 אסור לקרבן לא אוכל
 גמ' קתני (ו) קרבן ה
 אסור סתמא תנא כ
 ליה בין אימרא לא
 דקתני הקרבן שאוכל
 מודים חכמים לרבי י
 והא עולה והא מנחה
 שמותר שלא נדר

בן שאוכל לך ולא כלום קאמר :
לא
שמענו דשבע בחיי קרנן של
אי אמר לקרנן שאוכל לך אס'
קרנן לקרנן שאוכל לך אסור
אכל רי' אמר לקרנן אפילו א'
והטעם ויעקרא דמיילתא קא מ'
ד' וואל' כדפליגיניהו בחרמי בני ירא'
קרנן שמי ר' יהודה : קרנן הקרבן
מין קרנן קאמר והא' זמן לקמן פ'
א' אוכל לא : מאיר אומר גמלת'
גמ' : בתבוא תנא בר' מאיר דלא
של דלא שני לין בין היתומים
קטול להם מוקרינן : הא חזינא בחדמי'
מודו לרבי יהודה חלומו הא קרנן.
ר' מאיר היא כדפרשינא לקמן ממס'
דגמלת :

כל כנויי פרק ראשון נדרים

"דמחית בשר בכור ⁽⁶⁾ ומחית בשר דהאך גביה ואמר זה כזה ותנאי היא לא דכולי עלמא לפני זריקת דמים ומ"ט דמאן דשרי אמר קרא יכי ידור ⁽⁷⁾ עד שידור בדבר הנדור לאפוקי בכור דדבר האסור הוא ומאן דאמר אמר קרא ילה' לרבות ⁽⁸⁾ דבר האסור ומאן דשרי לה' מאי עביד ליה מיבעי ליה למתפס בחטאת ואשם ומה ראית לרבות חטאת ואשם ולהוציא את הבכור במרבה אני חטאת ואשם שהוא מתפס בגדר ומוציא אני את הבכור שהוא קדוש ממעי אמו ומאן דאמר בכור נמי מתפסו בגדר הוא דתניא ⁽⁹⁾ משום רבי אמרו במנין לנולד בכור בתוך ביתו שמצוה להקדישו שנאמר ⁽¹⁰⁾ הזכר תקדיש ומאן דשרי כי לא מקדיש ליה ימי לא מיקדיש: כאימרא כדירים: תנא ⁽¹¹⁾ האימרא לאימרא כאימרא דירים לדירים כדירים עצים לעצים כעצים אישים לאישים כאישים מובח למזבח כמזבח היכל להיכל כהיכל ירושלים לירושלים כירושלים כולן שאוכל לך אסור לא אוכל לך מותר מאן שמעינן ליה דלא שני ליה אימרא לאימרא כאימרא רבי מאיר היא אימא סיפא וכולן לא אוכל לך מותר והתנן לקרבן לא אוכל לך רבי מאיר אוסר ואמר רבי אבא נעשה כאומר לקרבן יהא לפיכך לא אוכל לך לא קשיא יהא דאמר לא ⁽¹²⁾ לאימרא הא דאמר לאימרא: **מתני'** ⁽¹³⁾ האומר קרבן עולה מנחה חטאת תודה שלמים שאני אוכל לך אסור ⁽¹⁴⁾ רבי יהודה מתיר הקרבן כקרבן קרבן שאוכל לך אסור ⁽¹⁵⁾ לקרבן לא אוכל לך רבי מאיר אוסר: **גמ'** קתני ⁽¹⁶⁾ קרבן הקרבן כקרבן שאוכל לך אסור סתמא תנא כרבי מאיר דלא שני ליה בין אימרא לאימרא [אי ר"מ הא] דקתני הקרבן שאוכל לך אסור והתניא ⁽¹⁷⁾ מודים חכמים לרבי יהודה באומר הא קרבן והא עולה והא מנחה והא חטאת שאוכל לך שמותר שלא נדר זה אלא בחיי קרבן

פון שאולב'ן וואל כלום קאמער: ודוקא די אמר שאולב'ן אזל אמר
 לא
 שמע דקשעב בחיי קרעבן שלא יאמער: לקרעב'ן לא אויל'ן לך יאר
 יאר אמר לקרעבן שאולב'ן לך אסור דמשמע שפיר לקרעבן יאר יאר
 קרעבן לקרעבן שאולב'ן לך אסור משום דהנהו תלתא דהיינו הק
 אזל כי אמר לקרעבן אפילו אמר לא אוילב'ן אסור: גמ' פסמא
 ושטעא ועיקרא דמילתא קא מפרש: מודים חכמים לר"י. אע"י

ועליו להצילן מקרו דבר הנדור טפי מזכור לפי שמחמת נדרו הוא צורך בהמה זו שהוא מציא מה שאין כן בצבור שהוא קדוש ממעי אמו ואין יכול להחליפו בזהר והיינו דקממר בצמון שהוא מתפסן בענדר כלומר שצריך להתפסין: ולענין הלכה כ' הרמב"ן ז"ל בהלכותיו דנהי דבעינן הכא לא ארפיטיטא אי צעקרו קמתפסין לא בהיתירא קמתפסין נקטינן דבהיתירא לא קאיתרנו דמתפסין מדמסקינן בפרק מי שאלמ"ה הרינו נוזר ושמע חזירו ואמר ואני דבסיפא מתפסין ולא בקמא צין לקולא צין לחומרא דהא משום דלמרינן דבסיפא מתפסין קמני התם הותר האמנעי הימנו ולמעלה אסור הימנו ולמטה מותר ואי כולהו בקמא מתפסין אין ההיתר נמשך אלא לו לבדו כדמוכח התם אלא דבסיפא קמתפסין דהיינו בהיתירא והיינו דהתם גבי 'מתניתין' דאחזו איסר האמור צתורה דמיימי לה צהאי ליטנא דהיינו שגדר מאותו היום ואילך דמשמע "הא לאו הכי בהיתירא מתפסין: דהא שני ליה אימרא ולא שני ליה לאימרא רבי

מאיר. כלומר לדלייה אפי' בלל
כ"ף הדמיון מתסר: לא קשיא הא
דאמר לאימרא הא דאמר לא אימרא.
כא ה' הגירסא בקצת נסחאות.
ואיכא דגרסי דלא דאמר לאימרא
כלומר בשבט תחת הלמ"ד הא דאמר
לאימרא כלומר צפתת תחת הלמ"ד
דסבירא להו למאן דגרסי הכי
דבלמ"ד פתוחה הרי היא כלא וכפי
פירוש הגירסא השנית שכתבתי
למעלה דבצריכתא דחולין החולין כחולין)
וצריכתא הכי תני פשמים דבזמורא
שזכר לך אפי' דמשמע היתר אסור
והיינו בלמ"ד שצאת והיא דלקרבן
לא אוכל לך רבי מאיר אסור היינו
בלמ"ד שצאת ופשמים דאמר לא
אוכל לך אף על גב דמשמע איסורא
שרי דהיינו בלמ"ד פתוחה א"נ בזמור
לא צדיקא כפי חילוק הגרסאות:
בתנ"ך האומר קרבן עולה וכו' אפי'
אוכל לך אסור. ואפי' דלא אמר צו
כ"ף הדמיון. ורבי יהודה ממיר דסד"א
דכיון דהני שמן מורה על איסורין להוי
כפגול נותר דמודה צו רבי יהודה
דלא צעיק כ"ף קמ"ל וכמו שפרשתי
למעלה (דף יא. ד"ה טהור): הקרבן
לקרבן קרבן שזכר לך אסור. דכלל
לישני משמע דמה שיצא לא יהא קרבן.

וְדוֹקָא כִּי אִמֶּר שְׂאוּלֵל אָבֵל אִמֶּר קִרְבֵּן לֹא אוֹכֵל לֶךְ שָׂרִי דֵּהָא תַּנּוּ בְּצִרְקָא שְׂנִי (לְקַמֵּן טו): קִרְבֵּן לֹא אוֹכֵל לֶךְ מוֹתֵר וּמוֹקֵמִינִן לֵה כִּרְמִי וְטַעֲמֵהּ יֵאָכֵל: לְקִרְבֵּן לֹא אוֹכֵל לֶךְ רִמֵּה אוֹפֵר. מִפְּרַשׁ בְּנִמְרָא [עֲשִׂין] דֵּה־קָא דִּמְשַׁמְעָה שְׂפִיר לְקִרְבֵּן יֵהֵא מַה שְׂאוּלֵל מַשְׁלֵךְ. וְהֵאִי דִלָּה עֵרִיבִי הֵאִי שׁוֹם דִּהְנֵהוּ תַּלְתָּא דִּהֵינּוּ הֶקְרֵבן כֶּקְרֵבן קִרְבֵּן דוֹקָא כִּי אִמֶּר שְׂאוּלֵל לֹא אוֹכֵל אֶסְרוֹ: גְּבַלְּ סַמְסָא תַּנָּה כְּדִי מֵאִיר. הִ"ה דֵּלִי תַּנָּה לֵה תַּנָּה שֵׁ: מוֹדִים חֲדָמִים לר"י. אַע"ג דִּלָּה עֵרִיבִי כִּי"ח הַדְּמִינִן בְּזֵה דִּמְרָא דִּשְׂרִי: וְלֵא

עין משפט
נר מצוה

ב א מיי פֿאַ מהל' נדרים הל' טו סגמ
 און רמב וע"ש ב"מ:
ב מיי שם הל"י:
ג ד מיי פֿאַ מהל'
 בדרום הל"י סגמ
 יון רמב טוש"ע י"ד ס'
 שו סעי' א:
ה ד מיי פֿאַ מהל'
 נדרים הל' כב:
ז ד מיי שם הל"י סגמ
 לאון רמב טוש"ע
 י"ד ס' רד סעי' א:

וַיֵּרָא אֶת-אֵלֶיךָ אֲנִי וְאַתָּה וְכָל-יִשְׂרָאֵל וְכָל-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל וְכָל-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל וְכָל-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל

אִישׁ כִּי יֵדֵר נָדָר לַיְהוָה
שִׁבְעָה שָׁבָעָה לְאַסֹּר
עַל נַפְשׁוֹ לֹא יִחַל
כָּל הַלְצָא מִפִּי
שָׁדָה: בְּמוֹדֵר ל ג
כָּל הַבְּכוֹר אֲשֶׁר יוֹלֵד
קָרָךְ וּבְצֶאֱנָךְ הַזֶּכֶר
קָדִישׁ לִי אֱלֹהֶיךָ לֹא
גִּבַּד בְּכֶר שׁוֹרֶךְ וְלֹא
ז. בְּכוֹר צֶאֱנָךְ:
דְּבָרִים טו יט

ליון הש"ס

ה'ר"ן ד"ה ולענין הלבנה
הא לא"ה בהיתרא
מתפס: עיין לקמן דף
ע"א דר"ן ד"ה
מתפס: במתני' ר'
דודה מתיר: עיין נזיר דף
ע"א מד"ה הרינו נזיר:

מִזְמַר רַע"י

מצוה להקדישו. לשם
זר ואף על פי שהוא
דוש מאליו (ערכין כט.).

תוספות

[illegible]

בני אכול כפתח וגבי לא
תני נמי באכול כך גבי
הא דאמר לאימרא בחטף
בחטף הא דרימא דלעיל
הה וכו'. אשמעי' אע"ג
דלא עדיף מלשון קרבן
ו מוקם ובלשון פעולה
אשמעינן דלא הא קרבן
עינין (ע) (ונראה דא"ל)
דנראה למחר"ק נ"ע: